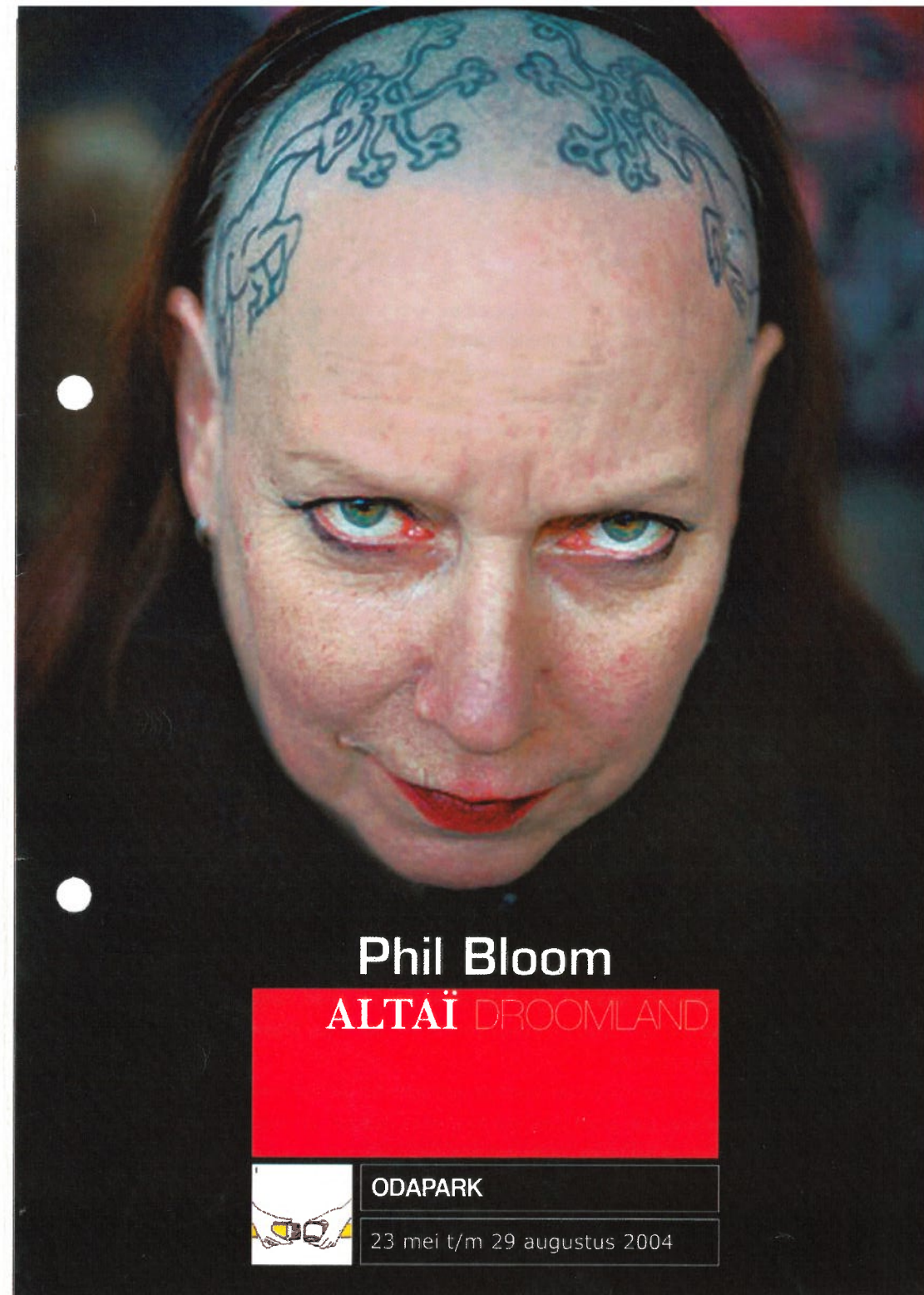


## FORCED FREEDOM

<b>Phil Bloom</b>	ALTAÏ droomland . schilderijen - installatie . Exporuimte	<a href="http://www.philbloom.com">www.philbloom.com</a>
<b>Ron Sluik</b>	Moldavisch Blauw . recente fotowerken . de Omloop	<a href="http://www.art-aorta.narod.ru">www.art-aorta.narod.ru</a>
<b>Julia Winter</b>	Niemandland . transformaties - beelden . Theehuis	<a href="http://www.juliawinter.nl">www.juliawinter.nl</a>



ODAPARK Merseloseweg 117 Postbus 40 5800 AA Venray Nederland  
0031 (0)478 513690 [info@odapark.com](mailto:info@odapark.com) [www.odapark.com](http://www.odapark.com)  
Theehuis en beeldenpark zijn geopend van dinsdag t/m zondag van 11.00 tot 17.00 uur.  
De entree is op basis van een vrijwillige bijdrage.  
Deze tentoonstelling is mede mogelijk gemaakt door Inalfa Industries, Provincie Limburg,  
Gemeente Venray, sponsors en vrienden van het Odapark.



Phil Bloom

ALTAÏ DROOMLAND



ODAPARK

23 mei t/m 29 augustus 2004

## FORCED FREEDOM



Vakantievierders trekken naar het buitenland om zich een korte tijd vrij te voelen.

Voor Phil Bloom, Ron Sluik en Julia Winter blijft dat niet beperkt tot de doorgaans gebruikelijke zomer. In deze periode exposeren ze in het Odapark onder de gezamenlijke noemer Forced Freedom. Opgedrongen, (af)gedwongen vrijheid, gevonden in het buitenland. De drie hebben een ander land nodig om volledig zichzelf te (kunnen) zijn, om vrijer en beter te kunnen werken. Elk op eigen manier.



## Phil Bloom ALTAÏ DROOMLAND

Consternatie begin dit jaar in Amerika om een blote borst van een zangeres. Prompt hing de vaderlandse pers aan de lijn bij Phil Bloom, die in 1967 onze natie schokte door als eerste vrouw naakt op tv te verschijnen. Anno 2004 zegt velen die Hoeplapformance niets (meer) maar Bloom (1945, Berkel) wordt daardoor nog vaak in een hokje geplaatst. "Nederland was mij te benauwend. In het buitenland word ik gezien als beeldend kunstenaar, die ooit eens een performance deed. In het buitenland voel ik mezelf en ben ik vrijer om te werken volgens mijn verhaal", aldus Bloom over haar keus voor het buitenland. Na jaren Amerika, Verre Oosten en India settelde ze zich in Antwerpen, waar ze zich naar eigen zeggen goed voelt. Dat rondzwerven had overigens ook van doen met haar zoektocht naar haar eigen stijl en techniek als beeldend kunstenaar.

Van een spraakmakende vrouw werd ze een schilder die het menselijk lichaam van alle kanten belicht. Een groot deel van haar werk bestaat, zo licht ze toe, uit thema's over het lichaam en het leven. In de voorbije dertig jaar gaf ze een eigen mythologische wereld vorm, waarin dat lichaam een belangrijke betekenis heeft.

In haar kunst wil ze laten zien dat oost en west, goed en kwaad naast elkaar bestaan. Man en vrouw, het leven en de dood. En zoals het werkelijke leven vaak geen rozengeur en maneschijn is, zo zijn haar schilderijen en installaties nogal eens bepaald niet lieflijk. Ook al draven er paarden, varkens en in haar huidige periode herten op. De varkens zijn zowel lief en verleidelijk als wreed. De periode, waarin de kunstenares oorlog en chaos op het schildersdoek presenteerde, leverde soms gruwelijke beelden op.

Bloom presenteert haar werken als samenhangende installaties, die nogal eens gecombineerd worden met performances. Daar houdt ze van. Twee jaar geleden liet ze de helft van haar hoofd kaal scheren om er twee herten op te laten tatoeëren. Ook dat vindt ze een performance. Na andere dieren in eerdere periodes is het hert nu haar lievelingsmotief. Ze is de laatste jaren bezeten van herten.. "Het hert is een eeuwig symbool. Een hert kan groot en mannelijk zijn en tegelijk zo zoet. Lief en Bambi-achtig maar tevens krachtig." En dus worden haar schilderijen van de laatste jaren bevolkt door herten, lieflijk maar ook wraakzuchtig. Van schattige Bambi's tot hertenskeletten. In fluorescerende verf waarin ze bij een aantal schilderijen ook as van haar overleden vader heeft verwerkt. "In plaats van in een urn heb ik als ode aan hem zijn as in kunst verwerkt."

In haar zomerexpositie toont Phil o.a. een installatie waarin ze met lichtmanipulaties de bezoekers meeneemt in een levend 'sprookjesbos'. Niet uitsluitend sprookjesachtig. Bloom: "Ook de dood speelt een rol. Dat zware thema combineer ik met vrolijkheid. Het lichte en het zware, precies zoals het leven in elkaar zit."



## FORCED FREEDOM

<b>Phil Bloom</b>	<b>ALTAĭ droomland</b> . schilderijen - installatie . Exporuimte	<a href="http://www.philbloom.com">www.philbloom.com</a>
<b>Ron Sluik</b>	<b>Moldavisch Blauw</b> . recente fotowerken . de Omloop	<a href="http://www.art-aorta.narod.ru">www.art-aorta.narod.ru</a>
<b>Julia Winter</b>	<b>Niemandslan</b> d . transformaties - beelden . Theehuis	<a href="http://www.juliawinter.nl">www.juliawinter.nl</a>



ODAPARK Merseloseweg 117 Postbus 40 5800 AA Venray Nederland  
0031 (0)478 513690 [info@odapark.com](mailto:info@odapark.com) [www.odapark.com](http://www.odapark.com)  
Theehuis en beeldenpark zijn geopend van dinsdag t/m zondag van 11.00 tot 17.00 uur.  
De entree is op basis van een vrijwillige bijdrage.  
Deze tentoonstelling is mede mogelijk gemaakt door Inalfa Industries, Provincie Limburg,  
Gemeente Venray, sponsors en vrienden van het Odapark.



Ron Sluik  
Moldavisch Blauw



ODAPARK

23 mei t/m 29 augustus 2004

## FORCED FREEDOM

Vakantievierders trekken naar het buitenland om zich een korte tijd vrij te voelen. Voor Phil Bloom, Ron Sluik en Julia Winter blijft dat niet beperkt tot de doorgaans gebruikelijke zomer. In deze periode exposeren ze in het Odapark onder de gezamenlijke noemer Forced Freedom. Opedrongen, (af)gedwongen vrijheid, gevonden in het buitenland. De drie hebben een ander land nodig om volledig zichzelf te (kunnen) zijn, om vrijer en beter te kunnen werken. Elk op eigen manier.



### Ron Sluik Moldavisch Blauw

Schilders zijn door de eeuwen heen verslingerd aan Hollandse luchten met behalve de hemelkleur witte of grijs getinte wolkenpartijen. In De Omloop overheerst nu de overwegend strakblauwe hemel. Beeldend kunstenaar Ron Sluik, drie jaar geleden in Moldavië neergestreken, is naar eigen zeggen letterlijk in de ban van het alom aanwezige Moldavisch blauw. "Niet alleen heeft dit land de meeste zonnige dagen en strakblauwe luchten van de voormalige Sovjet Unie, ook in de architectuur en het landschap lijkt deze kleur de overhand te hebben." En daarmee ook in zijn recente fotowerken. Sluik (1961, Enschede) heeft met voormalig compagnon Reinier Kurpershoek internationaal furore gemaakt met aansprekende kunst. Het duo (1982 -2000) tekende onder meer voor projecten rondom Marinus van der Lubbe en Johannes Tilder. Aan deze vaderlandse soldaat in Kroatische dienst werd een lang videodocument inclusief boek gewijd (de Duiveljager). Van der Lubbe, die de Rijksdag in Berlijn in brand stak, kreeg van hen een hommage met drie herinneringsstenen in Leiden, Berlijn en Leipzig. Met Kurpershoek maakte de regio Venray kennis door zijn spraakmakende 'geknakte kruisen', een hommage aan de vergeten psychiatrisch patiënt, gemaakt tijdens de manifestatie over kunst en psychiatrie De Waan in 2002.

Sluik vertrok in april 2001 naar Chisinau, de hoofdstad van het jonge Moldova, aan de andere kant van Europa, oostelijk van Roemenië. Een voormalige Sovjetrepubliek die volgens hem niet snel lid van de Europese gemeenschap zal worden. Hij ging niet omdat hij hier niet meer zou kunnen aarden of daar vrijer als mens en kunstenaar kan zijn. "Dat zijn voor mij te grote woorden. Ik ging wel voor een nieuw uitzicht", zoals hij het uitdrukt. Maar ook om met Irina Grabovan, Russisch journaliste en kunsthistorica, het kunstcentrum AoRTa voor moderne kunst en vooral fotografie te runnen, dat uitwisselingen verzorgt tussen kunstenaars en publiek uit oost en west. Sluik werkt op dit moment vooral met fotografie en de laatste twee jaar uitsluitend in kleur. Zijn voorkeur gaat uit naar het werken met oude grootbeeld camera's en daarbij gebruikt hij regelmatig de methode van het meervoudig belichten van hetzelfde negatief. Vorig jaar verscheen het fotoboek 'Dit is mijn Huis - h' Wrede Paradijs' met als rode draad de veelal weggehaalde monumenten van Lenin. "Dat was eigenlijk een zoektocht naar mijn eigen nieuwe identiteit in een vreemde omgeving, neergezet en weggehaald, maar tegelijk ook een onderzoek naar wat begrippen als tijd, grens en centrum of schoonheid betekenen op een plek waar menigeen geen voorstelling van heeft", zegt Sluik. "Het merendeel van de berichtgeving over Oost-Europa lijkt alleen maar de uitzichtloosheid en triestheid te benadrukken terwijl de schoonheid en ook het geluk vaak achterwege blijven. Echt, ook in Moldova is het leven mooi, lachen mensen en zijn ze op hun tijd ronduit gelukkig en dat wil ik laten zien." Behalve in De Omloop ook in zijn nieuwe fotoboek 'Moldavisch Blauw'.

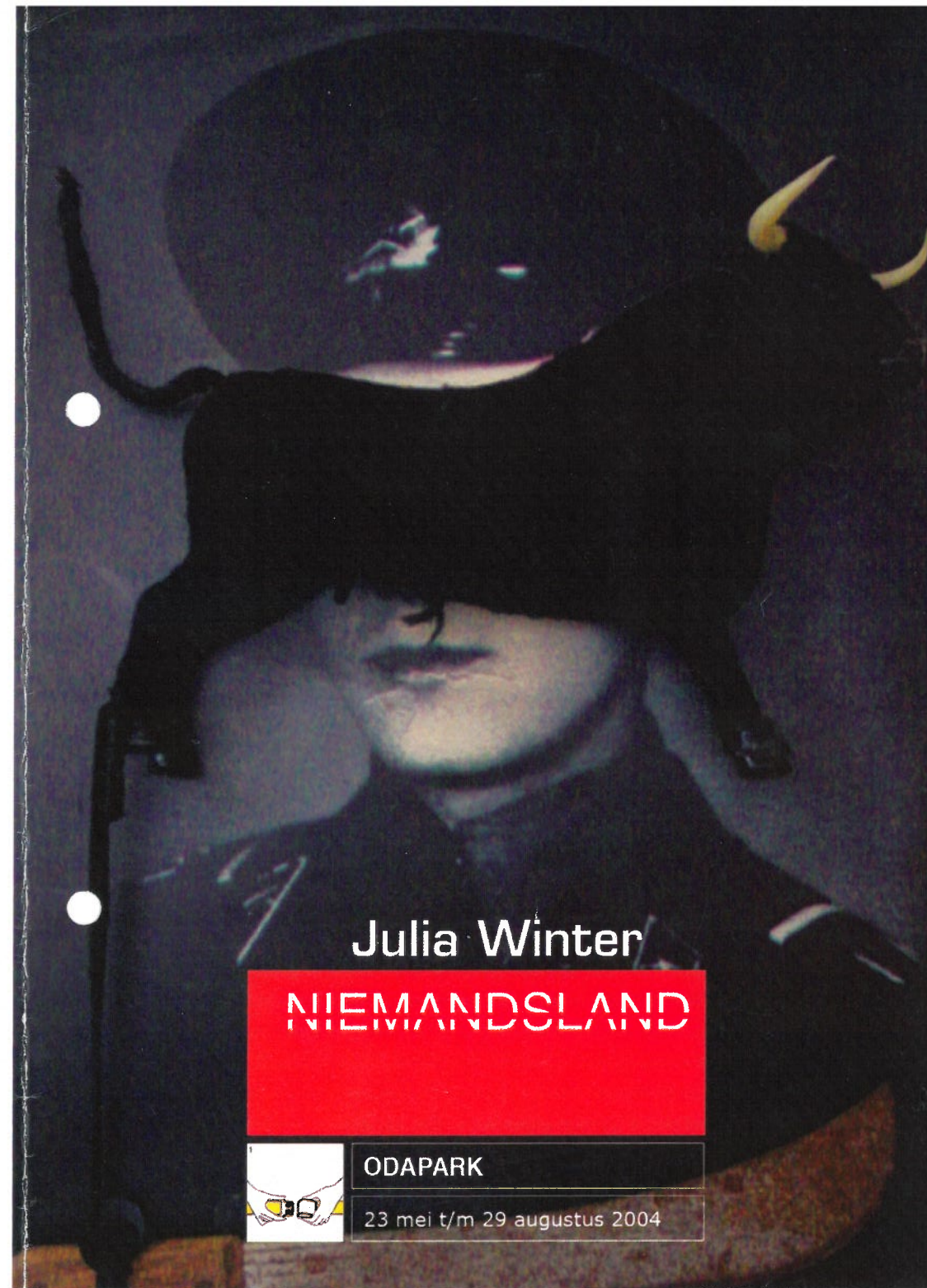


## FORCED FREEDOM

<b>Phil Bloom</b>	<b>ALTAÏ droomland</b> . schilderijen - installatie . Exporuimte	<a href="http://www.philbloom.com">www.philbloom.com</a>
<b>Ron Sluik</b>	<b>Moldavisch Blauw</b> . recente fotowerken . de Omloop	<a href="http://www.art-aorta.narod.ru">www.art-aorta.narod.ru</a>
<b>Julia Winter</b>	<b>Niemandslan</b> d . transformaties - beelden . Theehuis	<a href="http://www.juliawinter.nl">www.juliawinter.nl</a>



ODAPARK Merseloseweg 117 Postbus 40 5800 AA Venray Nederland  
0031 (0)478 513690 [info@odapark.com](mailto:info@odapark.com) [www.odapark.com](http://www.odapark.com)  
Theehuis en beeldenpark zijn geopend van dinsdag t/m zondag van 11.00 tot 17.00 uur.  
De entree is op basis van een vrijwillige bijdrage.  
Deze tentoonstelling is mede mogelijk gemaakt door Inalfa Industries, Provincie Limburg,  
Gemeente Venray, sponsors en vrienden van het Odapark.



Julia Winter

NIEMANDSLAND



ODAPARK

23 mei t/m 29 augustus 2004

## FORCED FREEDOM

Vakantievierders trekken naar het buitenland om zich een korte tijd vrij te voelen. Voor Phil Bloom, Ron Sluik en Julia Winter blijft dat niet beperkt tot de doorgaans gebruikelijke zomer. In deze periode exposeren ze in het Odapark onder de gezamenlijke noemer Forced Freedom. Opgedrongen, (af)gedwongen vrijheid, gevonden in het buitenland. De drie hebben een ander land nodig om volledig zichzelf te (kunnen) zijn, om vrijer en beter te kunnen werken. Elk op eigen manier.

## Julia Winter NIEMANDSLAND

Portretten, veelal gezichten, gaan schuil achter voorwerpen van uiteenlopende aard en zelfs dieren. Ze vormen een masker voor het ware gezicht van de geportretteerde. Toch blijkt uit het voorwerp, dat ogen of gezicht bedekt, iets van de ware aard, gevoelen of gedachte van de man of vrouw in kwestie.

Vanachter tastbaar prikkeldraad kijkt een man op een foto je doordringend aan. De combinatie doet denken aan gevangenschap, onderdrukking. "Daarmee laat ik zien dat een sterke geest alles overwint", zegt Julia Winter. De man op de foto is de beroemde Russische dichter Vladimir Majakovski, die zichzelf in 1937 doodschoot. "Een sterke man", meent de Amsterdamse kunstenaar, er meteen aan toevoegend dat ze de interpretatie van haar werken geheel vrij laat. Ook al geeft ze haar 'verscholen gezichten' een titel mee, de kijker moet zelf bepalen wat hij ziet, wat hij voelt. Op de trouwfoto van een verliefd stel is op hun ogen een boot geplakt. Het huwelijksbootje. De werkelijkheid is minder romantisch. Dat werk heeft Julia gemaakt toen dat huwelijk op de klippen liep en het betreffende paar ging scheiden. "Zelfs ik voel niet altijd hetzelfde bij mijn eigen werk. Dat ligt aan de gevoelens van het moment, waarop je weer met het werk in contact komt", vertelt Winter.



De in Amsterdam neergestreken Moskouse van geboorte (1965) is de jongste van de drie zomerexposanten in het Odapark. Hoewel ze al enkele exposities op haar naam heeft, is ze voor de Venrayse expo voor het eerst geïnterviewd. In haar werk is haar Russische komaf en achtergrond – opleiding beeldhouwen en mode ontwerp in Moskou – overduidelijk herkenbaar. Maar ze is Amsterdamse met de Nederlandse nationaliteit en een Nederlandse (kunstenaars)naam. Dat ze bij de keuze daarvan niet bijvoorbeeld zomer maar het tegenovergestelde koos, is verklaarbaar doordat ze jarenlang in de buurt van de Noordpool woonde. Dankzij een uitwisseling van kunstenaars tussen Rusland en ons land kwam ze elf jaar geleden voor het eerst naar Amsterdam. "We hadden in Rusland niet zo'n gemakkelijke tijd. Je was niet vrij, je kreeg de klassieke manier van werken mee. Hier was het vrijer, leerde ik een nieuwe manier van denken. Ik was op zoek naar nieuwe vormen en materiaal. In de Russische mentaliteit kon ik niet alles uiten wat ik wilde. Hier wel", aldus Winter die vaker naar Amsterdam kwam en zich daar vestigde. Sinds kort heeft ze er haar eigen atelier. "Amsterdam is echt frisse lucht voor mij", zo verwoordt ze haar keuze om haar geboorteland te verlaten. Haar recent werk laat dat ook zien. De eerder elders al gepresenteerde 'verborgen gezichten' weerspiegelen naar eigen zeggen veelal de zware, donkere aspecten van het leven: lijden, pijn, onderdrukking. "De beelden, die ik daarna heb gemaakt, tonen meer de overwinning, de trots."